

Panium – Nummer tjuetre

Etter at forbundet er sluttet, skal han fare fram med svik.

Jeff Pippenger

2026-03-20

Daniel elleve, vers tjuefire, identifiserer den perioden da det hedenske Roma skulle herske suverent med ordet «tid». En «tid» representerer 360 år i profetisk anvendelse, og disse årene begynte ved oldtidshistoriens mest berømte sjøslag, slaget ved Actium i 31 f.Kr. Det fantes andre sjøslag som var større og strategisk mer sofistikerte, men Actium var det mest ikoniske sjøslaget gjennom sin forbindelse med Marcus Antonius og Kleopatra. Tilsvarende i historisk betydning som Berlinmurens fall i oppfyllelse av Daniel 11,40, og tvillingtårnene den 11. september i oppfyllelse av Åpenbaringen atten; for når Gud utvelger de historiske begivenhetene som skal oppfylle Hans profetiske Ord, gjør Han det på en måte som når frem til den størst mulige oppmerksomhet.

Og etter den pakten som er sluttet med ham, skal han fare svikefullt fram; for han skal dra opp og bli sterk med et lite folk. Han skal komme fredelig, endog over de feteste delene av provinsen; og han skal gjøre det som hans fedre ikke har gjort, heller ikke hans fedres fedre; han skal spre blant dem bytte og rov og rikdommer; ja, han skal legge planer mot festningene, men bare for en tid. Daniel 11:23, 24.

Uriah Smith avslutter sine betraktninger om forbundet mellom Roma og makkabeerne i vers tjuetre ved å kommentere det lille folket i verset.

«På denne tid var romerne et lite folk, og de begynte å handle svikefullt, eller med list, slik ordet betegner. Og fra dette punkt steg de ved en jevn og rask oppstigning til den makthøyde som de siden nådde.

«[Vers tjuefire sitert].»

«Den vanlige måten nasjoner, før Romas dager, hadde skaffet seg verdifulle provinser og rikt landområde på, var ved krig og erobring. Roma skulle nå gjøre det som ikke var blitt gjort av fedrene eller fedrenes fedre; nemlig å motta disse besittelsene gjennom fredelige midler. Den tidligere uhørte skikken ble nå innført, at konger ved testament etterlot sine riker til romerne. På denne måten kom Roma i besittelse av store provinser.

«Og de som således kom under Romas herredømme, vant ikke lite ved det. De ble behandlet med godhet og mildhet. Det var som om byttet og rovgodset ble delt ut blant dem. De ble beskyttet mot sine fiender og hvilte i fred og trygghet under den romerske makts vern. »

«Til den siste delen av dette verset gir biskop Newton den forståelsen at det forutsies anslag fra festninger, i stedet for mot dem. Dette gjorde romerne fra den sterke festningen i sin by med de sju høyder. ‘Ja, for en tid;’ uten tvil en profetisk tid, 360 år. Fra hvilket tidspunkt skal disse årene regnes? Sannsynligvis fra den begivenhet som føres fram i det følgende verset.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Smith fortsetter og identifiserer slaget ved Actium i 31 f.Kr. som utgangspunktet for de tre hundre og seksti årene. Etter å ha sitert vers tjuefem, uttaler Smith følgende.

«Ved versene 23 og 24 føres vi ned på denne siden av pakten mellom jødene og romerne, 161 f.Kr., til den tid da Roma hadde ervervet verdensherredømmet. Verset som nå ligger foran oss, fører fram for vårt syn et kraftfullt felttog mot kongen i sør, Egypt, og forekomsten av et bemerkelsesverdig slag mellom store og mektige hærer. Fant slike begivenheter som disse sted i Romas historie omkring denne tiden? — Det gjorde de. Krigen var krigen mellom Egypt og Roma; og slaget var slaget ved Actium. La oss kaste et kort blikk på de omstendigheter som ledet fram til denne konflikten.»

«[Marcus] Antonius, Augustus Cæsar og Lepidus utgjorde triumviratet som hadde svoret å hevne Julius Cæsars død. Denne Antonius ble Augustus' svoger ved å gifte seg med hans søster, Octavia. Antonius ble sendt til Egypt i statens ærend, men falt som et offer for den utsvevende egyptiske dronning Kleopatras kunstgrep og forførelser. Så sterk var den lidenskap han fattet for henne, at han til sist sluttet seg til de egyptiske interesser, forkastet sin hustru, Octavia, for å tekkes Kleopatra, skjenket provins etter provins til den sistnevnte for å tilfredsstille hennes griskhet, feiret en triumf i Alexandria i stedet for i Roma, og krenket ellers det romerske folk på en slik måte at Augustus ikke hadde noen vanskelighet med å få dem til helhjertet å delta i en krig mot denne sitt lands fiende. Denne krigen var tilsynelatende rettet mot Egypt og Kleopatra; men den var i virkeligheten rettet mot Antonius, som nå stod i spissen for de egyptiske anliggender. Og den egentlige årsak til deres strid var, sier Prideaux, at ingen av dem kunne nøye seg med bare halvparten av Romerriket; for etter at Lepidus var blitt avsatt fra triumviratet, stod det nå mellom dem, og idet hver av dem var fast bestemt på å eie det hele, kastet de krigens terning om besittelsen av det.» Uriah Smith, Daniel og Åpenbaringen, 273.

Profetisk sett identifiserer slaget ved Actium søndagsloven, for det representerte den tredje erobringen av de tre geografiske hindringene som etablerte det hedenske Romas «verdensherredømme», slik Smith beskriver det. Som med det hedenske Roma var det da den tredje hindringen for det pavelige Roma ble drevet ut av byen Roma, at det pavelige Romas «verdensherredømme» begynte i 538. Disse to vitnene omtaler søndagsloven der og når det moderne Roma overvinner både det sjette og det sjuende riket i Bibelens profeti, og ved å gjøre det overvinner det sin tredje hindring; og dermed etableres «verdensherredømme» i førtito symbolske måneder.

Og det ble gitt ham en munn som talte store ord og bespottelser; og det ble gitt ham makt til å fortsette i førtito måneder. Åpenbaringen 13:5.

Roma mot Egypt

De profetiske dynamikkene i Augustus av Romas krig mot Egypt og Kleopatra var motivert av Marcus Antonius' opprør, og disse profetiske dynamikkene må av profetisk nødvendighet representere de profetiske dynamikkene som er fremstilt ved søndagsloven.

Ved Actium erobret Roma Egypt, en makt som bestod av en allianse mellom en opprørske mann og en ugudelig kvinne. Alliansen mellom Antonius og Kleopatra er kombinasjonen av kirke og stat.

Ved Actium erobret Augustins Roma en makt som var representert ved en ugudelig kombinasjon av kirke og stat.

Dyrets bilde

Kleopatra representerer en fordervet kirke i allianse med Antonius, et symbol på Roma. Kleopatra var den herskende i deres forhold, slik dette blir fremstilt av Uriah Smith, da han uttalte at Antonius «ble et offer for Kleopatras kunster og sjarm, Egypts utsvevende dronning». Alliansen mellom kirke og stat, representert ved Antonius og Kleopatra, identifiserte Kleopatra som den makten som hersket i forholdet; således oppfyller kombinasjonen av kirke og stat, representert ved deres forhold, definisjonen av dyrets bilde — som er kombinasjonen av kirke og stat med kvinnen i kontroll over forholdet. Actium var et forbilde på den snart kommende søndagsloven.

Augustus representerer pavemakten som erobrer Amerikas forente stater ved den snart kommende søndagsloven. Marcus Antonius er det republikanske hornet på dyret fra jorden, og Kleopatra er det protestantiske hornet. Antonius og Kleopatra kommer sammen og taler som en drage ved den snart kommende søndagsloven. Både Kleopatra og Antonius er symboler på en dragemakt, og når de er fullt forent ved søndagsloven, taler de som en drage.

Drager

Både Hellas og Egypt representerer profetisk en dragemakt, og Antonius representerte også en dragemakt. Egypt var sør i Daniel elleve, og Hellas var vest. Egypt ble overtatt av Ptolemaios I etter at Aleksanders rike ble delt i fire deler. Ptolemaios I ble deretter den første profetiske kongen i sør, og Kleopatra var den siste ptolemeiske herskeren i Egypt. Ptolemaios ble født i Makedonia, Aleksander den stores fødested.

Makedonia lå i det nordlige Hellas og hevdet at deres forfedres opphav stammet fra greske mytiske helter. De greske bystatene i sør betraktet makedonerne som mer barbariske enn hellenistene i det sørlige Hellas. Makedonerne var et monarki, og de sørlige bystatene (poleis), som Athen, Sparta, Theben, Korint osv., lå i det sørlige og sentrale Hellas samt på øyene i Egeerhavet. Disse poleis hadde ofte demokratiske, oligarkiske eller blandede styreformer, mens Makedonia var et sentralisert monarki med et sterkt kongelig dynasti (argeadene). Likevel var de alle hellenister, og da Roma trådte inn i historien, betegnet romerne hellenistene som grekere. Kleopatra var den siste ptolemeiske hersker, noe som representerte nordrikets monarkiske stamme av grekere fra området Makedonia, eller det nordlige Hellas.

Kongen i sør

Kleopatra var den siste herskeren over det ptolemeiske riket, som begynte med Ptolemaios I da Alexanders rike ble delt i fire. I slaget ved Actium nådde det ptolemeiske riket, den bokstavelige sydens konge, sin ende. Den neste sydens konge skulle være det åndelige Egypt, representert ved det ateistiske Frankrike under den franske revolusjons historie.

Og deres døde legemer skal ligge på gaten i den store stad, som i åndelig forstand kalles Sodoma og Egypt, der også vår Herre ble korsfestet. Åpenbaringen 11:8.

Det bokstavelige Egypt var bokstavelig talt sydens konge i forbindelse med delingen av Aleksanders rike, men det åndelige Egypt fremstilles som sydens konge ved Egypts profetiske kjennetegn, ikke ved en bokstavelig himmelretning.

Sør og vest

Kleopatra, som den siste ptolemeiske hersker over riket, var profetisk en todelt makt av Hellas (vesten) og Egypt (sør), mens den neste, og deretter åndelige kongen i sør, skulle være Frankrike, også en todelt makt, representert i Åpenbaringen elleve som Egypt og Sodoma. Sodomens usedelighet samsvarer med usedeligheten hos Kleopatra i vest, og Kleopatra i sør samsvarer med Egypts ateisme. Den siste bokstavelige kongen i sørs todelte natur samsvarte med den første åndelige kongen i sør.

Slaget ved Actium var den vanhellige alliansen mellom Antonios' drage av Roma og Kleopatras drage fra syd og vest. Antonius og Kleopatra representerer en kirke og en stat, så Romas Augustus' erobring av Actium representerer en erobring der Roma seirer over en vanhellig todelt forening som er et forbilde på dyrets bilde. Tre hundre og seksti år senere, til oppfyllelse av Daniel 11:24, delte Konstantin Roma i øst og vest, idet han lot Romas kvinne bli igjen i vest og flyttet Romas mann til øst. En erobring av syd og vest var et forbilde på delingen i øst og vest etter en «tid» på tre hundre og seksti år, ved slaget ved Actium. I et tidligere oppgjør fikk Antonius det østlige Roma og Augustus det vestlige, så Actium førte øst og vest sammen, men bare for en «tid».

31 f.Kr. og 330 e.Kr.

Jesus illustrerer alltid enden ved hjelp av begynnelsen, derfor er erobringen ved Actium i 31 f.Kr. et forbilde på delingen av riket i øst og vest i 330. Actium i 31 f.Kr. var alfaen til omegaen i de 360 årene som ble avsluttet i 330. Både 31 f.Kr. og 330 er forbilder på den snart kommende søndagsloven, slik den er framstilt i vers seksten og førtien i Daniel elleve.

Enda eit symbol

Antonius av Roma, forbundet med Kleopatra av sør og av vest, representerer en trefoldig allianse innenfor deres todelte forening av dyrets bilde. Korset er også forbundet med søndagsloven, og derfor med Actium og 330. Ved korset blir en todelt forening av kirke og stat representert ved at jødene (den fordervede kirke) slutter seg til Roma (staten) for å myrde Kristus. Den tredje parten i foreningen ved korset representeres av Barabbas, en falsk Kristus, hvis navn betyr «farens sønn». Barabbas er symbolsk en falsk profet når han stilles i kontrast til Kristus som den sanne profet. Roma var Antonius, og Kleopatra av sør og vest representerte jødene og Barabbas.

Korset samsvarer også med Elia på Karmel-fjellet, hvor valget stod om hvem som var den sanne eller den falske profet. Den falske profeten den gang var et todelt symbol, bestående av Ba'al profeter og lundens prester. Ba'al er en mannlig guddom, og lundens prester representerte Astarte, en kvinnelig guddom. Jødene ved korset var Astarte, den kvinnelige guddommen, og Barabbas, forfalskningen av Smertenes mann, var den mannlige guddommen Ba'al.

Kleopatra var både sørens dronning og vestens dronning. Antonius var bildet på Roma, en del av det trefoldige triumviratet som hadde sverget å hevne mordet på Julius. Julius' død ved tjuetre sår representerte pavemaktens dødelige sår i 1798, som en oppfyllelse av vers førti i Daniel elleve. Augustus ved Actium representerer helbredelsen av dette dødelige såret. Såret blir leget når Antonius og Kleopatra dør. Antonius og Kleopatra representerer dyrets bilde i De forente stater, som er en trefoldig profetisk enhet, bestående av dyret fra jorden og dets to horn. Antonius er den ene delen, og Kleopatra representerer de to andre delene. Enten det er Antonius' Roma, eller Kleopatras Egypt og Hellas, dør de sammen ved søndagsloven når det sjette riket i Bibelens profeti tar slutt. Profetisk sett er Kleopatra, i forhold til Antonius, blandingen av kirkepolitikk og statspolitikk, der kirkepolitikken forfører og kontrollerer statspolitikken.

Den annen død forbildet

På et annet profetisk nivå representerer Kleopatras forhold til Julius Cæsar og Marcus Antonius to tidspunkter da Kleopatras kirkekunst står i et forhold til Romerrikets statskunst. Hun ble forlatt av Julius i 1798 ved sin første symbolske død, til oppfyllelse av vers førti i Daniel elleve; og deretter kommer hun til sin ende uten noen til å hjelpe, ved Actium til oppfyllelse av vers førtifem i Daniel elleve. Vers førti er alfaen for hennes første dødelige sår som skal leges, og omegaen i vers førtifem er der hun mottar sin annen og endelige død.

Som med de fire romerske maktene i vers seksten til og med tjueto, har Kleopatra som et bibelsk symbol mer enn én betydning, avhengig av sammenhengen. Julius forlot henne i 1798 da den kongelige støtten ble tatt bort, og deretter blir hennes dødelige sår leget ved søndagsloven, men de ti kongene i Åpenbaringen sytten ødelegger henne til sist med ild, når hun møter sin annen og endelige død.

Kleopatra er et symbol på den todelte natur som representeres ved ateismen i Faraos Egypt og Hellas' religiøse filosofi. Hennes todelte natur representerer Egypts statskunst og Hellas' kirkekunst. Gresk religionsfilosofi representeres ved den greske gudinnen Athene, som var oppstilt som statue i sitt tempel, kalt Parthenon. Athene er symbolet på visdom, og som kvinne representerer hun en religion av menneskelig utdanning, i motsetning til guddommelig utdanning.

De to hornene i De forente stater er republikanisme og protestantisme, som i Frankrike ble forbilledlig framstilt ved Egypt og Sodoma. Egypt er statskunst, og Sodoma er kirkekunst; således svarer republikanisme til Egypt og protestantisme til Sodoma. Republikanisme er Egypt, og protestantisme er Sodoma og Hellas. Symbolet på menneskelig utdanning er den greske gudinnen Athene, hvis tempel var Parthenon, som finner sin moderne tvilling i Parthenon-tempelet i Nashville, Tennessee. Symbolet på den fordervede kirke som slutter seg til det republikanske hornet i De forente stater ved søndagsloven, er framstilt som Kleopatra, Astarte, Salome og Sodoma.

Kleopatra fremstiller Faraos ateisme og grekernes religion. Den religionen som ledsager ateismens filosofi, er dyrkelsen av gresk utdanning. Jesus illustrerer alltid enden ved begynnelsen, og treet i hagen som det var forbudt å ete av, var treet til kunnskap om godt og ondt, som er et forbilde på den greske filosofiens religion, det Søster White kaller «høyere utdanning». Det identifiserer og

fremhever Kleopatras greske visdomsreligion som den sanne utdannelsens fordervede og forfalskede motstykke i den store striden mellom Kristus og Satan.

Nashville i Tennessee kalles «Sørens Athen», og Kleopatra var den siste bokstavelige dronningen av sør. Den siste dronningen av sør var et forbilde på den neste og første åndelige kongen av sør, oppfylt ved det ateistiske Frankrike. Det ateistiske Frankrike er et forbilde på Amerikas forente stater, hvor i Nashville i Tennessee, «Sørens Athen», Parthenon-tempelet for gudinnen Athene er symbolsk fremstilt. Tempelet ligger på 2500 West End i Nashville. Tallet tjuefem representerer den lukkede dør i Matteus tjuefems tre lignelser. Kleopatra, som både dronningen av «sør» og «vest», kommer til sin «ende» i Sørens Athen.

Med disse betraktningene om Actium, Kleopatra, Augustus og Antonius vender vi tilbake til vers tjuefire til vers tretti i Daniel elleve. Kanskje den mest uklare delen av avsnittet er når de taler løgn ved ett og samme bord.

Og begge disse kongers hjerter skal være vendt til å gjøre ondt, og de skal tale løgn ved samme bord; men det skal ikke lykkes; for enden skal ennå komme til den fastsatte tid. Daniel 11:27.

Den fastsatte tid i verset er 330, enden på «tiden» i vers tjuefire. Den fastsatte tid representerer søndagsloven for De forente stater, og den representerer også avslutningen på menneskets prøvetid for verden. Før søndagsloven skal de to kongene, hvis hjerter er innstilt på å gjøre ondt, tale løgn til hverandre ved ett og samme bord. Før søndagsloven i Daniel elleve, vers seksten og førtien, skal to konger tale løgn ved ett bord, men deres løgner får ikke framgang. Hvem er de to kongene som taler løgn til hverandre? Før vi besvarer den tanken, vil jeg minne oss om noe av den symbolikken vi tidligere har behandlet i denne serien.

De fire romerske herskerne representerer en rekke profetiske symboler alt etter i hvilken sammenheng de betraktes. Selv om de er romerske herskere, representerer de som symbol i det vesentlige den profetiske historien til det gamle Juda idet de gikk over fra seleukidenes herredømme til romernes herredømme.

Pompeius var en general, og de neste tre romerske herskerne var alle keisere. Julius representerte, i forhold til Augustus, to trefoldige foreninger med de to triumviratene, det første uoffisielt, det andre offisielt. Alle fire herskerne representerer søndagsloven i visse sammenhenger. Pompeius erobret det herlige landet; Julius, representert ved tjuefire stikksår, er den første engel, for han er den første keiser, og han er et forbilde på den tredje engel, som var Tiberias. Tiberias ved korset, som er søndagsloven, representeres også ved tjuefire, for tjuefire representerer forsoningen; og korset er en høyst vesentlig del av Kristi verk i å forene sin guddommelighet med vår menneskelighet. Således er Julius og Tiberias det første og det tredje budskap, representert ved tjuefire.

Julius var ikke den romantiske skikkelsen han ofte fremstilles som i Hollywoods mytologi; han var en hensynsløs mann besatt av makt. Tiberias var verre enn Julius, for hans vederstyggelighet blir endog omtalt i verset, for den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet er tjue-to og den første bokstaven er én. Alfa er mindre enn omega, og Tiberias' vederstyggelighet er plassert i vers

tjue-to, som er den siste bokstaven i det hebraiske alfabetet, og mellom de to onde personene representert ved Julius og Tiberias var Augustus. Augustus representerer høydepunktet av glansen i Romas makt og prestisje. Som motsetningen til det første og tredje budskapet er han representert ved bokstaven tretten, som er et symbol på opprør. Augustus sikret sitt rike ved å slå ned opprøret til Antonius og Kleopatra, det mest berømte opprøret i Romas historie.

Augustus er den romerske makten som erobret det tredje hinderet, og dermed representerte han søndagsloven, og den romerske makten som regjerer under de førtito symbolske månedene i Åpenbaringen kapittel trettens opprør. Når Pompeius plasseres foran søndagsloven, er han både 1798 og 1989, noe som gjør Pompeius til et symbol på Antiokus Magnus som avsluttet den fjerde syriske krigen fra 219 til 217 f.Kr., som oppfyllelse av vers ti i kapittel elleve. Julius Cæsar blir deretter stilt i samsvar med vers elleve og tolv og grenseslagets strid, slaget ved Rafia i 217 f.Kr. Der er Julius også Antiokus Magnus, og Augustus Cæsar er også Antiokus Magnus i vers femtens slag ved Panium. Deretter er Tiberias i vers seksten søndagsloven, men han er ikke Antiokus Magnus, for der er han Pompeius, for Jesus illustrerer alltid enden med begynnelsen. Verset markerer slutten på det selevkidiske riket, som er et forbilde på slutten for De forente stater som det sjette riket i Bibelens profeti.

Det er flere samstemmelser som må gjøres av de fire romerske herskerne, og linjen representerer den skjulte historien i vers førti. Den makkabeiske linjen i vers tjuetre illustrerer også den skjulte historien i vers førti. Deretter, i vers tjuefire, blir historien om det hedenske keiserlige Roma fremstilt ved en tid—tre hundre og seksti år. Linjen i romersk historie som fremstilles fra vers tjuefire og frem til vers tretti, er også en illustrasjon av den skjulte historien i vers førti. Den ender i vers trettien når emnet skifter fra hedensk til pavelig Roma. Hedensk Roma er fremdeles i verset, men der fremstilles det ikke som det fjerde riket i Bibelens profeti, men som den politiske makten som satte pavedømmet på tronen i 538. I 538 vedtok pavedømmet en søndagslov, så vers trettien er i samstemning med vers seksten og førtien. Vers tjuefire innledet slaget ved Actium og historien som er knyttet til linjen.

Vers tjuefire angir når det hedenske Roma begynte å herske suverent i tre hundre og seksti år, og deretter begynner det pavelige Roma i vers trettien å herske suverent i tolv hundre og seksti år. Linjens begynnelse og avslutning bærer Kristi signatur, Alfa og Omega. I versene har vi historien om Marcus Antonius, Kleopatra og Augustus Cæsar. I vers seksten erobret det hedenske Roma det selevkidiske riket i 65 f.Kr., og deretter Juda i 63 f.Kr. Den tredje hindringen ved Actium i 31 f.Kr. markerte slutten på Egypts rike, slik dette var forbildet ved den første hindringen hos selevkidene i 65 f.Kr. Nok en gang finner vi signaturen til den Første og den Siste. 65 f.Kr. var den første av tre hindringer, og den representerte erobringen av kongen i nord, og 31 f.Kr. representerte den tredje av tre hindringer, og den representerte erobringen av kongen i sør. Juda, som den midterste hindringen av de tre hindringene, befant seg i en borgerkrig innenfor Jerusalems murer da Pompeius ankom i 63 f.Kr. Den andre hindringen er et symbol på opprør.

I 538 ble den tredje hindringen for det pavelige Roma drevet ut av byen Roma. Denne hindringen var goterne, og der begynte det femte riket i Bibelens profeti; nettopp der det fjerde riket endte. Og likesom det fjerde riket begynte ved sin tredje hindring, ble Egypts rike beseiret, slik dette var blitt

forutskygget i den første hindringen for det seleukidiske riket. Dette identifiserer at det profetiske vitnesbyrdet som finnes i vers tjuefire til og med vers tretti, representerer en linje som også må lokaliseres i den skjulte historien i vers førti. Av denne grunn er det avgjørende å ta i betraktning de ulike profetiske relasjonene som representeres ved Marcus Antonius, Kleopatra, Julius Cæsar, Pompeius og Augustus Cæsar.

Er så den mest uklare delen av avsnittet fra vers tjuefire til tretti når de taler løgn ved ett og samme bord?

Og begge disse kongers hjerter skal være innstilt på å gjøre ondt, og ved ett og samme bord skal de tale løgn; men det skal ikke lykkes, for enden kommer ennå ved den fastsatte tid.
Daniel 11:27.

Uriah Smith identifiserer de to kongene som Marcus Antonius og keiser Augustus.

«Vers tjuesju sitert»

«Antonius og Cæsar var tidligere i forbund med hverandre. Men under vennskapets drakt strebet og intriguerte de begge etter verdensherredømme. Deres forsikringer om aktelse for og vennskap med hverandre var hykleres ytringer. De talte løgn ved ett og samme bord. Octavia, Antonius' hustru og Cæsars søster, erklærte overfor folket i Roma på den tid da Antonius skilte seg fra henne, at hun hadde samtykket i å gifte seg med ham utelukkende i håp om at det ville vise seg å være et pant på forening mellom Cæsar og Antonius. Men det rådet fikk ikke framgang. Bruddet kom; og i den konflikt som fulgte, gikk Cæsar fullstendig seirende ut.»
Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 276.

Da Octavia ble identifisert som at hennes ekteskap med Antonius var som et pant på forening, identifiserte det den ekteskapelige alliansen som tidligere i kapittel elleve var blitt forbildet ved den hellenistiske tidsalders ekteskap mellom Berenike og den seleukidiske kong Antiokhos II Theos omkring 252 f.Kr. Berenike var datter av Ptolemaios II Filadelfos. Octavia og Berenike representerer diplomatiske ekteskap eller, profetisk sett, traktater. Versene fem til ti identifiserer historien om det diplomatiske ekteskapet mellom det sørlige og det nordlige riket, og da Marcus Antonius og Octavian, senere kjent som Augustus Caesar, arrangerte ekteskapet, delte de også riket i øst og vest.

Brundisium-pakten (40 f.Kr.) var et forhandlet oppgjør mellom Marcus Antonius og Octavian (senere Augustus) for å løse spenningene i det andre triumvirat etter en nær forestående borgerkrig. Den innebar en deling av de romerske territoriene (Antonius i øst, Octavian i vest) og ble beseglet ved Antonius' ekteskap med Octavia (Octavians søster). I 39 f.Kr. utløp den opprinnelige femårige perioden for triumviratet, og Antonius seilte til Italia med mer enn 300 skip, som i første omgang ble nektet landgang ved Brundisium, slik at de til slutt la til ved Tarentum. Octavian møtte ham der etter langvarige meklinger, frembrakt av Antonius' hærs motvilje mot å kjempe mot Octavians hær, og omvendt. Octavia spilte en sentral meklerrolle ved å overtale Antonius til å støtte Octavian mot Sextus Pompeius. De fornyet triumviratet for ytterligere fem år (til 32 f.Kr.), idet Antonius stilte 120 skip til Octavians disposisjon i bytte mot lovede tropper (som Octavian senere holdt tilbake).

I 32 f.Kr. kom det til et åpent brudd mellom de to motstanderne. Forholdet var blitt forverret gjennom propaganda, Antonys orientering mot øst (sammen med Kleopatra), og Octavians konsolidering i vest. Octavian avviste senere forslag fra Antony om en konferanse før Actium.

I det diplomatiske ekteskapet med kongen i nord (Antiokos) og kongen i sør (Ptolemaios) var det den sørlige kongen som skaffet bruden; i det diplomatiske ekteskapet mellom Antonius (øst) og Octavian (vest) ble bruden skaffet av vesten. Begge diplomatiske ekteskapene mislyktes, og den som skaffet datteren eller søsteren, gikk til slutt seirende ut over den makten som brøt traktaten.

Vitnesbyrdet fra tre

Ved slutten av det seleukidiske riket var det en tredje traktat hvor løgner ble talt ved ett og samme bord. Dette fant sted i sammenheng med den femte syriske krig (202–195 f.Kr.), da Antiokhos III Magnus utnyttet svakheten i det ptolemeiske riket etter Ptolemaios IV Filopators død i 204 f.Kr. Ptolemaios V Epifanes (Ptolemaios V) besteg tronen som barn (omkring 5–6 år gammel), og etterlot Egypt under formyndere og sårbart for indre kaos, innfødte opprør og ytre trusler.

Antiokus Magnus hadde allerede invadert og erobret store deler av de ptolemeiske områdene i Koile-Syria, Palestina og Lilleasia etter seirer som slaget ved Panion (200 f.Kr.). I stedet for å erobre Egypt fullt ut (noe som innebar risiko for romersk innblanding, ettersom Roma presset ham til å holde seg borte fra visse områder), søkte han en diplomatisk ekteskapsallianse i egenskap av en «beskytter»-skikkelse. I 197/195 f.Kr., som en del av fredstraktaten som avsluttet krigen, trolovet Antiokus Magnus og deretter giftet bort sin unge datter Kleopatra I Syra (også kalt Kleopatra Syra) med barnet Ptolemaios V (ekteskapet fant sted i 193 f.Kr. i Rafia; Ptolemaios var 16, Kleopatra 10).

Dette ble fremstilt som en generøs gest: Antiokos fremstilte seg selv som en alliert og «beskytter» for den unge kongen, idet han sikret fred samtidig som han beholdt sine gevinster i Asia. Ekteskapet gav ham indirekte innflytelse over Egypt gjennom hans datter (han håpet at hun ville forbli lojal mot sine seleukidiske røtter og opptre som en pro-syrisk stemme ved det ptolemeiske hoff). Renkespillet slo feil, for Kleopatra stilte seg på sin manns og Egypts side, ikke på sin fars, og undergravde dermed Antiokos' langsiktige kontroll. Dette speiler Brundisium-pakten (40 f.Kr.) og stod i flere henseender i forbindelse med romerske begivenheter.

Slik Antonius giftet seg med Octavia (Octavians søster) for å binde rivaliserende makter sammen etter en nær forestående krig, brukte Antiochos sin datters ekteskap med Ptolemaios V til å formalisere en midlertidig fred og en territorial deling (seleukidene beholdt erobringene i nord, og Ptolemaios beholdt Egypt i sør).

Antiochos opptrådte som en de facto verge for barnekongen Ptolemaios V (via familieband), på lignende måte som Oktavian (og triumviratet) posisjonerte seg midt i maktvakuum eller rivaliseringer. I begge tilfeller søkte den «sterkere» skikkelsen (Antiochos/Oktavian) å oppnå innflytelse over en sårbar motpart gjennom slektskap. Begge ordningene førte til kortvarig stabilitet, men «lyktes ikke» på lang sikt på grunn av underliggende mistillit — Kleopatra favoriserte Egypt (og undergravde Antiochos), mens Antonios' østlige orientering (Kleopatra VII)

førte til sammenbruddet med Oktavian.

Ptolemaios Vs mindreårighet under regenter svarer til ustabiliteten etter Julius Cæsars død (som førte til dannelsen av triumviratet og maktkamper). Ekteskapet mellom Berenike og Antiokos markerte begynnelsen på det selevkidiske rikets historie i Daniel elleve, og ekteskapet mellom Antiokos Magnus' datter og det egyptiske barnekongedømmet markerte slutten på det selevkidiske riket. Oppløsningen av Marcus Antonius' ekteskap med Octavia markerte slutten på det ptolemeiske riket. Slutten på Juda som Guds paktsfolk fant sted ved korset, og det judeiske kongedømmet begynte med makkabeerne og den alliansen de inngikk med Roma. Alle disse profetiske linjene er representert innenfor fortellingen i Daniel kapittel elleve, og de er alle i samsvar med den skjulte historien i vers førti. Fra og med vers fem har vi Berenikes traktat, som leder til Antiokos den store og traktaten om hans datter Kleopatra Syra, som finner sted i historien om makkabeerne i vers tjuetre. Makkabeerne blir en del av linjen på grunnlag av sitt opprør mot Antiokos Epifanes, en av de siste i det selevkidiske dynastiet.

Antiokus Epifanes er den Antiokus som var i Egypt i 168 f.Kr., nær Alexandria, under den sjette syriske krigen. Antiokus Epifanes hadde invadert Egypt og stod på terskelen til å innta Alexandria. De ptolemeiske herskerne appellerte til Roma om hjelp. Roma sendte Popillius Laenas (med bare et lite følge—ingen hær) for å overbringe et ultimatum fra senatet; Antiokus måtte straks trekke seg ut av Egypt og Kypros, ellers ville han stå overfor krig med Roma. Da Antiokus mottok brevet og ba om tid til å rådføre seg med sine rådgivere, tok Popillius—som blir beskrevet som streng og myndig—sin vandringsstav og trakk en sirkel i sanden rundt kongens føtter. Deretter erklærte han: «Før du trår ut av den sirkelen, gi meg et svar som jeg kan legge fram for senatet.»

Innebörden var klar; Antiochos kunne ikke forlate sirkelen uten å binde seg til Romas krav — å krysse den uten enighet ville bety krig. Overveldet og ydmyket nølte Antiochos et øyeblikk, men gikk deretter med på å føye seg, trakk sine styrker ut av Egypt og vendte tilbake til Syria. Denne dristige diplomatiske handlingen (understøttet av Romas voksende ry for makt) tvang fram tilbaketrekningen uten et slag og demonstrerte Romas fremvoksende herredømme i det østlige Middelhavet. Den blir ofte anført som opphavet til uttrykket «å trekke en strek i sanden» (selv om det bokstavelig talt var en sirkel).

Antiokus Epifanes ble også i protestantisk forståelse den makten som opphøyer seg selv, faller og stadfester synet i vers fjorten i Daniel elleve.

Og i de tider skal mange reise seg mot kongen i sør; også voldsmennene av ditt folk skal opphøye seg for å stadfeste synet, men de skal falle. Daniel 11:14.

Antiochos IV Epifanes regjerte 175–164 f.Kr. og var den åttende av tretten selevkidiske konger. Han søkte å påtvinge hellenistisk kultur og å samle sitt rike under greske religiøse skikker. Han plyndret templet i 169 f.Kr., forbød jødiske skikker (omskjærelse, sabbatsfeiring, studiet av Toraen) og tvang folket til å ofre til hedenske guder. I desember 167 f.Kr. reiste han et hedensk alter (for Zevs) opp på jødernes brennofferalter i templet og ofret en gris, sammen med andre vanhellige handlinger. Denne vanhelligelsen ble den siste dråpen for de lovlydige jødene, som så den som det ytterste brudd på templets hellighet og Guds lov. Den utløste umiddelbar motstand da

Mattatias (en prest fra Modein) nektet å adlyde en selevkidisk offisers befaling om å ofre til hedenske guder og drepte en frafallen jøde og offiseren, og deretter flyktet til fjellene med sine sønner (de fremtidige makkabeerne). Dette antente geriljakrig og opprør fra 167–160 f.Kr., med mål om å gjenopprette jødisk gudsdyrkelse, og førte til gjeninnvielsen av templet (Hanukka) i 164 f.Kr. under Judas Makkabeus.

Ved begynnelsen og avslutningen av det selevkidiske riket fantes det en betydningsfull traktat, representert ved et diplomatisk ekteskap, som inneholdt elementet av deling enten mellom øst og vest, eller nord og sør. Da det selevkidiske riket gikk mot sin nedgang, blir Antiokus Epifanes symbolet på den fremvoksende romerske makt og fokus for makkabeernes harme. Senere i historien blir han forfalskningen av det profetiske symbolet som etablerer synet. Makten i vers tjue-to i kapittel elleve blir knust da paktens fyrste ble knust.

Og med en flods armer skal de skyllles bort for hans åsyn og knuses; ja, også paktens fyrste.
Daniel 11:22.

Antiokus Epifanes' herredømme tok slutt i 164 f.Kr., nesten to hundre år før Kristus, da «paktens fyrste» ble «knust» på korset. Det vi ønsker å bemerke her, er at det selevkidiske riket begynte og endte med et diplomatisk traktatekteskap, hvor bedraget mellom de to partene er en del av den historiske beretningen. Under Antiokus Epifanes' regjeringstid begynte makkabeeropprøret, som var et forbilde på den amerikanske revolusjon. I makkabeernes historie innbefattet deres kamp for å kaste av seg den selevkidiske makten en betydningsfull traktat med Roma. Verset som direkte identifiserer traktaten, identifiserer også Roma som en aktør som handlet svikefullt, eller talte løgn ved traktatbordet.

Og etter at forbundet er inngått med ham, skal han fare svikefullt fram; for han skal dra opp og bli sterk med et lite folk. Daniel 11:23.

Hver profetisk linje som går forut for endens tid i vers førti, inneholder en brutt pakt. Uriah Smith, som kommenterer vers trettis «dem som forlater den hellige pakt», anfører følgende:

«'Harme mot pakten;' det vil si Den hellige skrift, paktens bok. En omveltning av denne art ble fullbyrdet i Roma. Herulene, goterne og vandalene, som erobret Roma, antok den arianske tro og ble den katolske kirkes fiender. Det var særlig med det formål å utrydde dette kjetteriet at Justinian bestemte at paven skulle være kirkens overhode og kjetternes tukter. Bibelen kom snart til å bli betraktet som en farlig bok som ikke burde leses av det alminnelige folk, men alle omstridte spørsmål skulle forelegges paven. Slik ble vanære lagt på Guds ord. Og Romerrikets keisere, hvis østlige del fortsatt besto, hadde forståelse med, eller samvirket med, Romerkirken, som hadde forlatt pakten og utgjorde det store frafallet, med det formål å undertrykke 'kjetteri'. Syndens menneske ble opphøyd til sin formastelige trone ved nederlaget til de arianske goterne, som da hadde Roma i sin besittelse, i år 538 e.Kr.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 281.

Vers fem i Daniel elleve identifiserer den historiske linjen der kongen i sør frembringer en diplomatisk brud som et symbol på en pakt som deretter ble brutt av kongen i nord. Gjengjeldelsen fra kongen i sør var et forbilde på gjengjeldelsen fra Napoleons åndelige konge i sør mot den

pavelige kongen i nord i 1798. Den brutte pakten i vers fem til ni var et forbilde på Napoleons brutte Tolentino-traktat, som var et forbilde på Putins påstand om en brutt traktat fra NATOs side. Napoleons gjengjeldelse var et forbilde på Putins gjengjeldelse mot Ukraina i 2014. Vers ti sitt gjengjeldelsesmotiv, der Antiokus Magnus avslutter den fjerde syriske krigen, samsvarer med Napoleon i 1798 og også med Putin i 2014. Etter vers femtens slag ved Panium i 200 f.Kr. arrangerte Antiokus et diplomatisk ekteskap med den skjulte hensikt å bringe Egypt inn under sitt herredømme uten å ta i bruk militære styrker på bakken. Antiokus Magnus' trone gikk videre til hans sønn, som ble myrdet, noe som førte Antiokus Magnus' yngste sønn, Antiokus Epifanes, til tronen. Hans handlinger i å innføre greske skikker og gresk religion førte til makkabeeropprøret, som ledet til den svikefulle pakten med Roma i vers tjuetre. Vers tjuefire introduserer det hedenske Roma og identifiserer Antonius' og Augustus' løgnens bord. I vers tretti innleder det hedenske Roma dialog med den pavelige kirke, som omtales som dem som hadde brutt den hellige pakt.

Versene tjuefire til tretti er det hedenske Romas vitnesbyrd, og versene trettien til førti gir det pavelige Romas vitnesbyrd. Hver linje i Daniel elleve, vers én og videre til vers førti, representerer en profetilinje som anvendes i den skjulte historien i vers førti. Linjen for det selevkidiske riket, linjen for det ptolemeiske riket, linjen for det judeiske riket under makkabeerne, linjen for det hedenske Roma og linjen for det pavelige Roma illustrerer alle historien fra 1989 og frem til søndagsloven. Hver av disse linjene identifiserer en brutt traktat som et hovedelement i historien.

Det er Roma som fastsetter synet i Daniel elleve, og både hedensk og pavelig Romas profetiske bedragerske pakter er kjennetegnet som progressive og som forekommende før Roma hersket suverent i sine respektive og særskilte profetiske perioder. Begge makter markerte begynnelsen på den profetiske overherredømmets periode som begynnende da deres tredje hindring var overvunnet. Før den snart kommende søndagsloven i De forente stater vil det være en bedragerisk pakt mellom to makter. Fire ganger har de to maktene vært kongen i sør og kongen i nord, én gang mellom Judas herlige land og Roma, én gang mellom to deler av det romerske triumvirat, og én gang mellom hedensk og pavelig Roma. I begge de bedragerske paktene som angår Roma, utgjorde det en pakt mellom den ene halvdel av Romerriket, enten Antonius i øst, Augustus i vest, eller hedensk Roma i øst og pavelig Roma i vest. Fire bedragerske pakter mellom kongen i nord og kongen i sør, to mellom kongene i øst og vest, og én mellom den snart kommende kongen i nord og det herlige land.

Dette avslutter vår innledende framstilling av Daniels bok. Panium-serien utgjør avslutningen på serien om Daniels bok, som er innledningen til den skjulte historien i vers førti, som vi vil fortsette å behandle i den neste artikkelen.